

ΗΡΩ ΣΚΑΡΟΥ

Τροία

Μυθιστόρημα

ΚΕΔΡΟΣ

Ηρώ Σκάρου: *Τροία*

ISBN 978-960-04-5372-0

Επιμέλεια-Διόρθωση: Αλέκα Πλακονούρη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Ηρώ Σκάρου, 2023*

© *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2023*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

ENA

Ποιο από τα δύο;

Κατέβασε το παράθυρο για να πάρει ανάσα. Έγειρε έπειτα στην πλάτη του καθίσματος και έκλεισε τα μάτια. Στο ταμπλό του αυτοκινήτου το κινητό δονήθηκε στη βάση του, καθώς η μπάσα φωνή της μητέρας της έβγαине με τρίξιμο από το ηχείο.

«Ελένη, μ' ακούς που σου μιλάω; Αν δεν κάνεις σύντομα κάτι με το σπίτι, θα ρημάξει».

«Ποιο απ' τα δύο;» θα ήθελε να τη ρωτήσει, αλλά η στιγμή δεν ήταν κατάλληλη για να ανοίξει ακόμη μια συζήτηση. Το ήξερε ότι το σπίτι που της είχε αφήσει ο πατέρας της χρειαζόταν επισκευή. Της είχαν πει κι άλλοι από το νησί πως μετά τον τελευταίο σεισμό είχε πέσει ένα τμήμα της εξωτερικής τοιχοποιίας. Από εκεί που βρισκόταν όμως, δεν μπορούσε να κάνει πολλά. Είχε μόλις παρκάρει στο υπαίθριο πάρκινγκ του σουπερμάρκετ στη λεωφόρο Πεντέλης, κάμποσα ναυτικά μίλια μακριά από το πατρικό της.

«Σε δύο μήνες θα έρθουμε για Πάσχα», της είπε. «Θα το δω τότε. Δεν μπορώ να φύγω νωρίτερα».

Της επανέλαβε πως ο Τόλης ταξίδευε συχνότερα το τελευταίο διάστημα, κι εκείνη δεν ήθελε να αφήσει τα παιδιά στην πεθερά της.

«Γιατί όχι;» ρώτησε η Χριστίνα. «Εμένα μου είπε πως με χαρά θα τα κρατήσει τ' αγόρια αν είναι να 'ρθεις γι' αυτό το ζήτημα. Ευκαιρία κιόλας να στρώσει λίγο τον μεγάλο».

Αν κάτι εκνεύριζε την Ελένη περισσότερο από τις νουθεσίες της μητέρας της, ήταν η ιδέα πως οι δύο συμπεθέρες συνεννοούνταν για εκείνη και τους γιους της πίσω από την πλάτη της.

«Πρέπει να σ' αφήσω», της είπε και όπως άπλωσε το χέρι για να τερματίσει την κλήση, μόρφασε από τον πόνο.

Μαζί με τη δύσπνοια που την ταλαιπωρούσε τελευταία εμφανιζόταν συχνά και ένα σφίξιμο πίσω από το στέρνο.

«Περίμενε», ξεχύθηκε από το παράθυρο στριγκιά η προσταγή της μάνας της, κάνοντας τον άντρα που έβγαινε εκείνη τη στιγμή από ένα παλιό Citroën 2CV να γυρίσει ξαφνιασμένος προς το μέρος της.

Αγνόησε το βεβιασμένο χαμόγελο της Ελένης, φόρεσε την τραγιάσκα του και προχώρησε με αργό βήμα προς την είσοδο του καταστήματος.

«Τι γίνεται με τον θόρυβο που σας έχει τρελάνει;» ρώτησε πιο ήρεμα η Χριστίνα. «Έχει σχέση με τους σεισμούς;»

«Δεν ξέρω», απάντησε η Ελένη. «Πρέπει να κλείσω»,

της είπε πάλι κοιτώντας την ώρα στο καντράν. «Θα σε πάρω το βραδάκι».

Έμεινε για λίγο ακόμα στο αυτοκίνητο, μέχρι να της περάσει η ενόχληση στο στήθος. Συνήθως δεν κρατούσε πολύ. Επέλεξε στο Spotify ένα από τα αγαπημένα της τραγούδια του Λέοναρντ Κοέν. Από τους πρώτους στίχους αισθάνθηκε ήδη καλύτερα. Όταν τα αγόρια της ήταν μωρά και τα έβλεπε δύσθυμα ή ταραγμένα, τους έβαζε ν' ακούσουν το «Dance me to the end of love». Ή απλώς το σιγοτραγουδούσε και λικνιζόταν απαλά μαζί τους, ώσπου να δει τα πρόσωπά τους να γαληνεύουν. Λειτουργούσε πάντα.

Βγήκε από το αυτοκίνητο πιο ανάλαφρη και εισέπνευσε βαθιά τον αέρα που κατέβαινε από το Πεντελικό όρος.

Ανάλωση έως

Καθώς τέντωνε το χέρι της για να φτάσει στο πίσω μέρος του ψυγείου με τα γαλακτοκομικά, το ψύχος απλώθηκε στον θώρακά της και έπειτα μέχρι κάτω, χαμηλά στην κοιλιά. Ανατρίχιασε. Έπιασε το τελευταίο γιαούρτι στη σειρά και φόρεσε ξανά τα γυαλιά που κρέμονταν από τον λαιμό της. Το λουράκι – με χάντρες, σαν ροζάριο – της το είχε κάνει δώρο ο μικρός της γιος, ο Αντρέας, για τα γενέθλιά της τον προηγούμενο μήνα. Η Ελένη διάβασε και σε αυτή την οικογενειακή συσκευασία την ημερομηνία λήξης. Ύστερα από δέκα μέρες, σκέφτηκε. Αποδεκτό. Το έβαλε στο καρότσι και άπλωσε ξανά το χέρι της για ένα ακόμη στραγγιστό του ενός κιλού. Έλεγε κι εκεί τη σήμανση *Ανάλωση έως* και έπειτα το απόθεσε με προσοχή πάνω στο άλλο.

Προχωρώντας με το φορτωμένο τρόλεϊ προς τα ταμεία, έκανε στην άκρη για να αφήσει χώρο σε μια ηλικιωμένη με μπαστούνι, ελίχθηκε γύρω από μια σκυμμένη υπάλληλο και σταμάτησε για να χαιρετήσει την καινούρ-

για τους νοικάρισσα. Η Φανή είχε πρόσφατα μετακομίσει με την κόρη της στην πολυκατοικία τους, στο δωμάτιο του πρώτου ορόφου. Η Ελένη τσίμπησε ελαφρά τις γάμπες της μικρής, που κρέμονταν από τα ανοίγματα του ειδικού καθίσματος πάνω στο καρότσι. Την αντίστοιχη θέση στο δικό της καταλάμβανε μια πολυσυσκευασία δώδεκα ρολών λευκού τρίφυλλου χαρτιού υγείας.

«Τακτοποιηθήκατε;» ρώτησε τη Φανή και το μετάνιωσε αμέσως, καθώς υποπτεύθηκε τι θα ακολουθούσε.

Πράγματι η νοικάρισσα, έπειτα από ένα «έτσι κι έτσι», κλάφτηκε για τη μοίρα της να μεγαλώνει μόνη της ένα παιδί που είχε για πατέρα έναν «καρμύρη λογιστάκο».

«Με τον θόρυβο πώς τα πάτε;» ρώτησε η Ελένη σε μια παύση της συνομιλήτριας της για εισπνοή, με την ελπίδα να κατευθύνει την κουβέντα αλλού.

Όλοι εξάλλου στη γειτονιά γι' αυτό το ζήτημα μιλούσαν· για εκείνο τον υπόκωφο ήχο που τους αναστάτωνε την τελευταία βδομάδα – σαν μουγκρητό που έβγαινε από τη γη και κάθε τόσο ένας χτύπος. Είχε γίνει θέμα και στις ειδήσεις.

«Πώς να τα πάμε;» είπε η Φανή. «Δεν κλείνουμε μάτι όλη νύχτα».

Και έκανε έπειτα μια αναφορά στην ατυχία που την κυνηγούσε και μόλις μετακόμισε στην περιοχή, «άρχισαν τα ντάπα ντούπα».

«Τουλάχιστον», είπε στο τέλος, «δεν είναι προεόρτιο

σεισμού. Άκουσα το πρωί έναν ειδικό στην τηλεόραση».

Ο ηλικιωμένος άντρας που είχε συναντήσει νωρίτερα στο πάρκινγκ η Ελένη κοντοστάθηκε πλάι τους, μπροστά στο ράφι με τις σούπες στιγμής. Φορούσε ακόμα την τραγιάσκα του.

«Είναι ο ήχος της Κολάσεως», τους είπε, καθώς έβαζε στο καλάθι του μια μανιταρόσουπα και μια κινέζικη με λαχανικά.

Η Φανή γούρλωσε τα μάτια.

«Καμιά αντλία θα είναι», της είπε η Ελένη καθησυχαστικά.

«Ό,τι κι αν είναι, ελπίζω να το ανακαλύψουν σύντομα. Η μικρή είναι μες στην γκρίνια».

Το κοριτσάκι σήκωσε το κεφάλι και έβγαλε ένα γουργούρισμα ευχαρίστησης. Το στόμα του ήταν πασαλειμμένο με σοκολάτα. Η μητέρα του πήρε από μια τσάντα ένα πακέτο μωρομάντιλα και του καθάρισε το πρόσωπο και τα χέρια.

«Τσιμουδιά στον μπαμπά», του είπε. Και έπειτα συνέχισε απολογητικά: «Ο άντρας μου, ο *πρώην* άντρας μου, δεν θέλει να της δίνουμε γλυκά. Αλλά μια σοκολατίτσα κάθε τόσο δεν κάνει κακό, έτσι δεν είναι;»

Η Ελένη χαμογέλασε και χαίδεψε τις μπουκλες του κοριτσιού. Θυμήθηκε τα αγόρια της όταν ήταν πιο μικρά, τα μπισκότα και τα τσιπς που άρπαζαν από τα ράφια των διαδρόμων. Τον πρώτο καιρό εναντιωνόταν, αργό-

τερα έδειχνε στην ταμία τις κενές συσκευασίες για να τις χρεώσει.

«Λέγε την αλήθεια και ντρόπιαζε τον διάβολο», είπε ο άντρας και τους γύρισε την πλάτη.

«Παράξενος άνθρωπος», είπε η Φανή. «Μια λέει για την Κόλαση, μια για τον διάβολο. Τι ζόρι τραβάει;»

«Μη δίνεις σημασία», της απάντησε η Ελένη. «Δεν είναι κακός· ίσως λίγο εκκεντρικός».

Στην πραγματικότητα δεν γνώριζε τίποτα ουσιαστικό για κείνον. Ούτε καν το όνομά του. Μονάχα ό,τι είχε ακούσει απ' τους άλλους. Ήταν απροσδιόριστης ηλικίας και ζούσε σε μια παλιά μονοκατοικία της περιοχής, δίχως οικογένεια. Και παρότι δεν ήθελε πολλά πολλά με τους γείτονες, του άρεσε να κρυφακούει σε πλατείες και καταστήματα και έπειτα να πετάει καρφιά, δήθεν αδιάφορα. Κανείς όμως δεν ασχολιόταν μαζί του. Ίσως μόνο κάποια γιαγιά, που για να δώσει το αυγό στο εγγόνι της, τον έδειχνε από το μπαλκόνι.

Την ώρα που η Ελένη άδειαζε το καρτόσι, πήρε από το πλαϊνό σταντ τσίχλες, καραμέλες και ένα πακέτο γκοφρετάκια· ήταν οι μόνες παρορμητικές αγορές που επέτρεπε στον εαυτό της. Τελευταία ακούμπησε πάνω στον κυλιόμενο ιμάντα την πολυσυσκευασία με τα ρολά υγείας. Τη στιγμή που η ταμίας σκάνανε το barcode, η Ελένη συνειδητοποίησε το λάθος της: άρωμα χαμομήλι. Κοίταξε πίσω της την ουρά και υπολόγισε την αναστά-

τωση αν γύριζε να το αλλάξει – θα ήταν μεγάλη. Πέρα απ' αυτό βιαζόταν να επιστρέψει στο σπίτι. Το φαγητό που είχε υποσχεθεί στον Τόλη για μεσημεριανό ήταν μπελαλίδικο.

Άσ' τη να νομίζει πως κάτι κάνει κι αυτή

«Να σου φτιάξω εγώ την κρέμα;»

Η Ελένη την περίμενε αυτή την ερώτηση, αλλά και πάλι την ενόχλησε. Επέλεξε να κάνει πως δεν την άκουσε εξαιτίας του απορροφητήρα και συνέχισε να ρίχνει αργά αργά το αλεύρι στο ελαιόλαδο.

Η Ρένα καθόταν στον πάγκο της κουζίνας, όπως κάθε μεσημέρι, την ώρα που η Ελένη ετοίμαζε το μεσημεριανό φαγητό. Σε λίγο θα επέστρεφαν τα παιδιά από το σχολείο. Πρώτα ο Αντρέας από το δημοτικό της γειτονιάς και έπειτα ο Μάρκος από το ιδιωτικό γυμνάσιο που είχαν επιλέξει ο Τόλης με τη μητέρα του, «για να έχει το παιδί καλύτερη επιτήρηση».

Η πεθερά της Ελένης εμφανιζόταν τουλάχιστον δύο φορές την ημέρα, συνήθως με το που τα αγόρια μαζεύονταν στο σπίτι. Την πρώτη το μεσημέρι, αφού σχολούσαν, και ξανά το βραδάκι, μετά τα φροντιστήρια και τις αθλητικές δραστηριότητες. Έφερνε καθημερινά μία φραντζόλα ψωμί και συχνά πιάτα με κρέας. Δεν εμπιστευόταν τη νύφη της πως θα τάιζε σωστά τα παιδιά. «Είναι στην ανά-

πτυξη», της έλεγε. «Πρέπει να τρέφονται καλά. Όχι μόνο με λαδερά και όσπρια που τους δίνεις εσύ». Όσες φορές και αν της είχε εξηγήσει η Ελένη την πυραμίδα της μεσογειακής διατροφής, η Ρένα επέμενε πως τα παιδιά πρέπει να τρώνε κρέας κάθε μέρα. «Αυτά τα λέγανε παλιά, που δεν είχε ο κόσμος να φάει», της έλεγε. «Τώρα, δόξα τω Θεώ, έχουμε». Τα αγόρια τις περισσότερες φορές προτιμούσαν το κοκκινιστό μοσχαράκι της γιαγιάς τους από τα φασολάκια της μαμάς τους. Και όποτε η Ελένη παραπονοιόταν στον Τόλη, της έλεγε: «Άσ' τη να νομίζει πως κάτι κάνει κι αυτή. Μόνη της είναι η καημένη» ή «Τα παιδιά κουράζονται και αθλούνται. Χρειάζονται πρωτεΐνες και ενέργεια. Αλλά αν δεν συμφωνείς, παίρνε τα και πέτα τα».

Εκείνη τη μέρα είχε φέρει μια τυρόπιτα, μιας και η Ελένη της είχε πει από το πρωί στο τηλέφωνο ότι θα έφτιαχνε λαχανοντολμάδες, το αγαπημένο φαγητό του Τόλη – μία από τις σπάνιες φορές που θα έτρωγε κι εκείνος στο σπίτι. Το σεμινάριο στο οποίο δίδασκε γινόταν σε μια αίθουσα πολιτιστικών εκδηλώσεων της περιοχής και θα ερχόταν στο μεσημεριανό διάλειμμα.

Οι ντολμάδες ήταν έτοιμοι στην κατσαρόλα και είχε φτάσει η ώρα της υβριδικής κρέμας – μια επινόηση της Ρένας –, που συνδύαζε την μπεσαμέλ με το αυγολέμονο. Η Ελένη ένιωθε το βλέμμα της εφευρέτριας στην πλάτη της καθώς ζέσταινε το λάδι. Ήξερε πως η πεθερά της θεωρούσε ότι η σάλτσα της Ελένης δεν ήταν καλή. Πι-

θανότατα επειδή δεν είχαν τη σωστή αναλογία τα υλικά, ίσως γιατί δεν ήθελε να βάζει κρόκο αυγού ή ενδεχομένως να μην την ανακάτευε αρκετά δυνατά. Σε κάθε περίπτωση δεν έβγαινε σωστή. Σε αυτό συμφωνούσε και ο Τόλης. «Αφού εκείνη την κάνει πιο καλά, αφήνέ τη να τη φτιάχνει. Να νιώθει πως βοηθάει κι αυτή».

«Ελένη; Μ' ακούς;» φώναξε η Ρένα. «Να σου φτιάξω εγώ την κρέμα;»

«Εντάξει», απάντησε παθητικά και απομακρύνθηκε από το μάτι της κουζίνας δίνοντας τη θέση της στην πεθερά της.

Όσο εκείνη πρόσθετε τον ζωμό από τους ντολμάδες και ανακάτευε, ακούστηκε το κουδούνισμα του Αντρέα. Ο μικρός είχε κλειδιά, αλλά σπάνια τα έπαιρνε μαζί του. Η μητέρα του βρισκόταν σχεδόν πάντα στο σπίτι και αν κάτι τύχαινε και αναγκαζόταν να λείψει, η γιαγιά του έμενε στο άλλο τετράγωνο.

Η Ελένη άνοιξε την πόρτα και υποδέχτηκε τον μικρό της γιο. Τον αγκάλιασε όπως έκανε κάθε πρωί όταν έφευγε για το σχολείο, κάθε μεσημέρι που επέστρεφε και κάθε βράδυ προτού κοιμηθεί. Ήταν μία από τις ελάχιστες αγκαλιές που της είχαν απομείνει. Ο Μάρκος, στα δεκατέσσερά του, απέφυγε οποιαδήποτε έκφραση αισθημάτων αγάπης απέναντι στη μητέρα του και όσο για τον Τόλη, μ' αυτόν οι εναγκαλισμοί και οι τρυφερότητες είχαν περιοριστεί από καιρό.

«Πεινάω», της είπε αφήνοντας την τσάντα του και μια μπάλα στον διάδρομο. «Τι φαΐ έχουμε;»

«Ντολμάδες», ακούστηκε η φωνή της Ρένας. «Φτιάχνω τώρα την κρέμα».

Ο Αντρέας προχώρησε στην κουζίνα όσο η Ελένη πήγαινε τα πράγματά του στο δωμάτιό του. Θα μπορούσε να το κάνει και μόνος του. Σίγουρα θα το έκανε αν του το ζητούσε, όμως δεν το αξίωνε ποτέ. Ούτε από τον Μάρκο. Όπως δεν τους είχε ζητήσει ποτέ να μαζέψουν τα παιχνίδια τους από το σαλόνι ή να πάνε ένα λερωμένο πιάτο στον νεροχύτη. Όταν ήταν αυτή παιδί, στο νησί, έκανε πολλές δουλειές. Το ίδιο και η μικρή της αδελφή, η Αργυρώ, αν κι εκείνη λιγότερο πρόθυμα. Η μητέρα τους το απαιτούσε. Εργαζόταν εξάλλου ως δασκάλα και δεν είχε τον χρόνο να τα κάνει όλα μόνη της. Και η Ελένη δούλευε, αλλά το έκανε από το σπίτι. Ίσως γι' αυτό θεωρούσαν όλοι ότι ο χρόνος της έφτανε.